MIELIPIDE

Jos metsämaata verotetaan, pienmetsänomistajat joutuvat joko rahoittamaan metsätalouttaan muilla tuloilla, tai jos niitä ei ole, myymään maansa. **DOSENTTI JOUNI K. NIEMINEN, JYVÄSKYLÄ**

LUKIJALTA

Kuitupuu on hinnoiteltu jäännöseräksi

Metsänomistaja pääsee avohakkuun jälkeen varsinaisille tuloille vuosisadan toisella puoliskolla. Edellyttäen, että on elossa, hoitanut harvennukset, ja puut turvonneet tukeiksi.

Rahallisesti niukkatuottoinen aika on pitkä, koska hoitoharvennuksilta kertyy pääasiassa vähäarvoista kuitupuuta. Kuitupuuhakkuiden tuotolla lähinnä katetaan syntyneitä taimikon perustamis- ja myöhempiä hoitokustannuksia.

Ensiharvennukset eivät aina kata korjuukustannuksia, kuten metsätoimijoilla on tiedossa. Puut hakataan ja viedään, kun maksetaan lystistä vähän lisää.

Kuitupuun keskimääräinen pystyhinta on noin 16 euroa kiintokuutiolta. Kiintokuutioon menee noin 1,4 pinokuutiota puuta.

Sata kiintoa on metrin korkea ja leveä sekä 100 metriä pitkä pino kiinteäksi muunnettua puuta. Pinokuutiona pinon pituus on 140 metriä. Määrä tekee rahassa 1 600 euroa miinus 30 prosentin pääomavero. Vero on sama mummon ja papan ensimmäisestä kantorahasatasesta ja sijoittajamiljonäärin tuotoista.

Metsänomistajan saaman kantorahan osuus massateollisuuden kustannuksista on 4–5 prosenttia eli jotakuinkin yhtäläinen kuin rukiilla ruisleivän hinnassa. Rukiin kasvatus kannattaa vain tukien avulla.

Vuosikymmenien kuluessa kuitupuun hakkuista onkin tullut lähes välttämätön paha. Molemmat tuotannon lajit edustavat niin sanottua arvotonta alkutuotantoa.

Jos oma talo, talousrakennukset ja kuivuri lämpiävät puilla, saa huippuhinnan puistaan, kun polttaa ne energiaksi.

KARI SALONEN

Kuitupuu on kirjoittajan mielestä aliarvostettua.

Yksi kiintokuutio vastaa 200 litraa öljyä. Sata kiintokuutiota tekee 20 000 litraa ja öljyn hinnan tiedämmekin.

Jos polttopuusta on pulaa, on edullisinta polttaa vaikka tukkia. Tukista saa myytäessä noin 55 euroa kuutiolta. Jos ostat yhden puukuution edestä öljyä, saat pulittaa reilut 200 euroa. Samassa itsekkäässä markkinataloudessahan metsänomistajakin elävät.

Muistettakoon, että myös teollisuus on ajoittain harrastanut metsänomistajalle arvokkaamman tukkipuuosan ”polttamista” eli kuiduttamista jopa kartellien turvin. Miksei myös vähän paksumpi ainespuu voi mennä yhtä suruttomasti vaikkapa polttoon?

”Kansantaloudellisesti myös näyttää olevan järkevää” maksaa tuontikuidusta 40–50 prosenttia parempaa hintaa kuin suomalaisesta puusta. Metsänomistajien lähes miljoonapäisestä seurakunnasta ei ole vastaanpanijoiksi, kuten jäänmurtaja- ja paperimiehistä.

Yhtä lailla kuin sellun tuotannon ammattilaiset saavat raaka-aineen jalostuksesta työtä ja tuloa, sitä saavat myös metsissä ja aitovierillä työskentelevät suomalaiset – jos käytetään suomalaista puuta.

Vaikka sellu, bioraaka-aineet tai ruis sosialisoitaisiin yhteiskunnalle ilmaiseksi, muut tekijät nielaisevat nopeasti tuon 4–5 prosentin edun.

Tänä päivänä monet alkutuotteet, kuten kuitupuu, on kalliiseen aikaan nähden – jossa kuitukuution hinnalla saa verojen jälkeen pari kolme grillattua makkaraa – hinnoiteltu marginaaliseksi jäännöseräksi. Suoraan sanoen se alkaa muistuttaa taannoista kehitysmaiden hyväksikäyttöä, riistotaloutta.

Arvi Pöyhönen
Suonenjoki

Tulot

Meidän tilalla viljelijän tulo muodostuu verolomakkeen sarake 362 kautta. Vetääkö ”Vaalan” maidontuottaja välistä?

Pohjoisen lihantuottaja

Herätys

Ilmeisesti J. Vapaavuori ja hänen kaverinsa haluavat orjat Suomeen. Herätkää suomalaiset. **Jaakko**

Työllisyys

En työllistä enää yhtään yrittäjää. Palkan ja urakan maksu tehty lähes mahdottomaksi ja monimutkaiseksi.

Ei nimimerkkiä

Ihmetyttää

Miten hunajaista palvelua Metsäkeskus Otson tieyksiköiden laskija osoitti tiekunnan puheenjohtajaa kohtaan.

Ei nimimerkkiä

Ydinvoimala

Piru on nyt lopullisesti maalattu Hanhikiven ydinvoimalan seinään, kun eräs valtalehti ”näki” Putinin vihkivän voimalan. **P.H.**

Metsänhoito

Miksi pitää käyttää mhy:tä tarkistamassa itse tehdyt työt omassa metsässä saadakseen kemera-tuet, vaikka on metsänhoitosuunnitelma? Eikö oma ilmoitus riitä?

Ei nimimerkkiä

Vuokrat

En ymmärrä maitotilojen itkua. Nostettu peltojen vuokra- ja myyntihinnat yli kannattavuusrajan.

Sitä saa mitä tilaa

Ei kelpaa

Stora Enson sopimus tähtiasiakkaalle: kaikki tarjottu puu ostetaan. Hankintana tehty kuitu ei kelvannut, motolla tehty olisi kelvannut.

Sopimusrikkomusko?

Miksi?

Voisiko joku viisaampi valaista, että miksei Pohjois-Suomesta kannata ostaa nautoja?

Ei nimimerkkiä

Maaseudun kestävää kasvua ja hyvää opetusta

Valtion taloudellisen tutkimuskeskuksen toteuttaman lukiovertailun kolmen kärjessä on maakuntien pieniä lukioita. Suomenkielisten lukioiden vertailussa Mynämäen lukio oli kolmen parhaan lukion joukossa.

VATTin vertailu osoittaa, että tarvetta lukioverkon tiivistämiselle maamme suuriin kaupunkeihin ei ole: Suomen osaaminen on myös vahvoissa pienyhteisöissä ja alueilla.

Nyt on pidettävä huolta myös siitä, että julkinen liikenne mahdollistaa Vakka-Suomen ja Turun seudun kunnista opiskelijoiden pääsyn Mynämäkeen, sillä myös Raseko järjestää ammatillista opetusta kunnassamme.

Mynämäessä on enemmän uusiutuvaa energiaa kuin kuntamme 8 000 asukasta pystyy tällä hetkellä hyödyntämään. Suomen ympäristökeskus (Syke) on selvittänyt uusiutuvan energian riittävän noin 12 000 asukkaan tarpeisiin.

Mynämäessä on kaikki mahdollisuudet kasvaa kestävän talouden vaatimusten ehdoilla. Uudet opiskelijat, asukkaat ja yritykset ovat tervetulleita kuntaamme. Suomen tulevaisuus on hajallaan ja yhdeltä osaltaan Mynämäessä, ei tiivistettynä muutamaan suureen kaupunkiin.

Mynämäen saavutettavuus Turusta paranee merkittävästi lähivuosina 8-tien kohentumisen myötä. Kuntamme päivähoito ja koulut ovat kunnossa ja sekä kaupalliset palvelut että harrastusmahdollisuudet ovat monipuoliset. Ja kuten VATT on todennut, on lukiomme Suomen parhaimmistoa. Nyt on hyvä hetki tehdä päätös muuttaa maalle, esimerkiksi Mynämäkeen.

Pekka Myllymäki
kunnanhallituksen puheenjohtaja (kesk.)
Mynämäki

MARKKU VUORIKARI

Tervetuloa Mynämäkeen, kirjoittaja toivottaa.

Osa-aikatyö vain tarpeeseen

Mirja Suhonen kirjoitti (MT 24.11.) lukijaltapalstalla pätkätöiden orjuuttamisesta. Kirjoitus oli täyttä asiaa.

Aihe on erittäin ajankohtainen ja vakava. Se koskettaa hyvin suurta osaa työssäkäyvistä ihmisistä, yleensä naisia ja kaupan alalla työskenteleviä.

Osa-aikaisia työsuhteita vastaan minulla ei ole sinällään mitään, nehän voivat olla monelle ainoa mahdollisuus osallistua työelämään opiskelun ohella tai muussa vastaavassa elämäntilanteessa. Lähtökohtana on kuitenkin pidettävä sitä, että vakituisessa työsuhteessa olevat saavat tehdä tuntinsa täyteen, jos tuotannollisia syitä ei ole. Kurjuutta on turha jakaa tasaisesti kaikille ja syyttä.

Ilmeinen syy tällaiseen toimintaan on kustannusten karsiminen. Ylitöiden vaaraa ei ole ja nöyryys säilyy, ja onhan nuoren työntekijän tekemä tunti edullisempi kuin kokeneemman. Lopputulos on sitten toinen asia: Kuinka kauan työ enää kiinnostaa, kun koko ajan tuntee tulleensa taklatuksi laitaan tai jopa sen yli?

On selvää, että nyky-Suomessa perheiden elämä ei liian leveää ole. Turha sitä on tarpeettomasti vaikeuttaa.

Pirkanmaalla on aloitettu käräjöinti kyseisen kaltaisesta tilanteesta. Onko tämä alkusoittoa vai joko voitaisiin alkaa korjata tilannetta omatoimisesti, ilman tuomaria?

Lakia tulee noudattaa, ei se aina täydellinen ole, mutta sen pitäisi olla kaikille sama. Isojenkin työnantajien tulee muistaa, että nyt kun EU:ssa ollaan, tulevien suurhankkeiden mahdollisten yritystukien saaminen voi kariutua oikeuden antamaan tuomioon.

Sauli Martimo
kansanedustajaehdokas (kesk.)
Simo

Metsämaan kiinteistövero vahingollinen

Metsämaan kiinteistövero on samaa sukua kuin omistusasunnossa asumisen verottaminen, jolla kansaa säännöllisesti pelotellaan.

Tämäntyyppinen verotus tekisi vähän kuluttavan elämäntavan mahdottomaksi. Maaseudulla on vielä ihmisiä, joilla on kyllä varallisuutta, mutta suhteellisen pienet tulot.

On virhe kuvitella kaikkien jotakin omistavien olevan erityisen hyvätuloisia. Heidän taloutensa perustuu suhteellisen korkeaan omavaraisuuteen. Korkeaan omavaraisuuteen perustuva säästö on joillekin itse järjestettyä perustuloa, ja voisi olla useammillekin. Sen nakertaminen on lyhytnäköistä.

Jos metsämaata verotetaan, pienmetsänomistajat joutuvat joko rahoittamaan metsätalouttaan muilla tuloilla, tai jos niitä ei ole, myymään maansa. Jos vielä omistusasumista alettaisiin verottaa laskennallisen vuokratulon mukaan, viimeisetkin pienituloiset töllin ukot joutuisivat myymään kiinteistönsä. Kenelle he myisivät? Ei ainakaan toiselle köyhälle.

Tämäntapaisten verojen taustalla lienee sellaisia lausumattomia tavoitteita kuin laiskureiden pakottaminen ”tuottavampiin” töihin, maaseudun tyhjentäminen ja pääoman keskittäminen.

Maaseutu voi tyhjentyäkin, mutta viimeisistä pienviljelijöistä ei tule Nokialle koodaajia, vaikka heitä kuinka kiusattaisiin.

Lieveilmiöiden välttämiseksi veron tulisi olla pääoman määrästä riippuva. Sitä lienee turha toivoa, eihän pienien pääomatulojenkaan verotusta ole saatu merkittävästi kevennettyä.

Sitä mukaa kun talous on vapautunut, ajattelu on kapeutunut. Koska enemmän on parempi, vielä enemmän on vielä parempi.

On pakko tehdä enemmän työtä, jotta talous kasvaa. On pakko kilpailla. On pakko tarvita sitä ja tätä, koska muillakin on.

Autoritaarisessa järjestelmässä yksilöllä ei ole vapautta. Pakkovallasta voi puhua myös silloin, kun yksilöllä on vapaus ihan itse valita yhdestä vaihtoehdosta.

Todelliseen vapauteen kuuluisi myös muun muassa vapaus olla osallistumatta kaikkiin peleihin ja leikkeihin, vapaus olla tavoittelematta kaiken maailman asioita ja vapaus omistaa vähän metsää ja myydä omaisuuttaan silloin kun parhaaksi näkee, eikä siksi, että saa verot maksettua.

Nyt on hyvä aika miettiä, kannattaako talouden pakkovaltaa vai niitä jotka osaavat antaa taloudelle sen aseman, joka sille kuuluu eli rengin aseman. Onko heitä?

Jouni K. Nieminen
dosentti
Jyväskylä

Meno on kuin hölmölässä

Suomessa on lopetettava metsien ennallistamiset suoalueiksi, kun rahaa ei ole ihmisille tärkeisiin Sote-lähipalveluihin, homekouluihin, teiden kunnostuksiin tai muihin arjen asioihin.

Suomi on maailman kuudenneksi soisin maa, joten suota täällä riittää vieläkin 10 miljoonaa hehtaaria, vaikka 0,4 miljoonaa hehtaaria on ojitettu talouskäyttöön 1930-luvun alkupuolelta saakka.

Tämä tuli taas mieleeni, kun Metsähallituksen edustaja asiallisesti kysyi lupaa saada ajaa kaivinkoneella ja metsäkoneella yksityistietämme ennallistamaan Natura 2000 -ohjelmaan ”pakolla” lunastettua, ojitettua, lannoitettua, kasvavaa metsää luonnontilaiseksi suoalueeksi.

Alue rajoittuu valtion ennestään omistamaan satojen hehtaarien luonnonsuojelualueeseen. Miten tämä ja muutama muu reilun kymmenen hehtaarin ja muutaman muun lisähehtaariin ennallistaminen parantaa kyseisen suon tilaa?

Ihmeelliseksi asian tekee myös se, että aikanaan näitä ja vastaavia alueita kannustettiin valtion varoista ojittamaan ja lannoittamaan. Nyt taas miljoonia veroeuroja käytetään tekemällä toisinpäin eli ennallistetaan.

Ennallistettua suota.

Kun ei ole kansantaloudessa varaa, joutuu pakosta kysymään: Onko näillä ennallistamisilla sama vaikutus luonnonsuojeluun kuin hölmöläisten sadussa, jossa he kantoivat valoa säkillä pirttiin? Vaikka kuinka monta säkillistä kantoi, ei sillä ollut vaikutusta lopputulokseen.

Jokainen suomalainen haluaa suojella luontoa, mutta ei olla hölmöläinen.

Esko Lehtimäki
Teuva

Vilja on todella halpaa

Koiramme kuoltua vanhuuttaan rupesin etsimään uutta pentua lehti- ynnä muista ilmoituksista, josko löytäisin uuden tilalle.

Hämmästyin, kuinka voivatkaan nykyään olla kalliita pienet koiranpennut, kun hinta on keskimäärin noin 1 000 euroa ja ylikin. Aiemman vertaansa vailla olleen koiramme sain viemällä sen kasvattajalle kahvipaketin, ja sekin oli vapaaehtoinen hinta.

Pohdin mielessäni, mitä sillä tuhannen euron koiranpennun hinnalla saisi. Esimerkiksi kalliiksi sanottua leipäviljaa, ruista, saisi 5 000 kiloa (rukiin hinta tuhannelta kilolta noin 200 euroa).

Ja jos hedelmällinen koirarouva pyöräyttää kerralla 10 pentua, yksi pentue hankkisi leipäviljaa (ruista) 50 000 kiloa. Taitaisi olla ihan rekkakuorma leipätarpeita. Kahdella–kolmella pentueella leipää riittäisi jo isollekin kylälle.

Voisiko joku maanviljelyä ymmärtävä laskea ja esittää taulukon esimerkiksi lehdessä, kuinka suuri peltoala tarvitaan 50 000 kiloa ruiskilon tuottamiseen. Työpanoksen määrä olisi myös mukava tietää.

Onko suhteellista

VIERASKOLUMNI

Siemenrahalla vauhtia investointeihin?

Euroopan talouden kasvun vauhdittamisen investointiohjelma esiteltiin parlamentissa menneellä viikolla. Euroopan unionin ja sen investointipankin siemenraha hankkeelle on yhteensä 21 miljardia euroa. Rahaston toivotaan saavan liikkeelle yli kolmensadan miljardin investoinnit yksityisen rahan turvin.

Keskustaliberaalien ryhmämme tuki aloitetta tietoisena siitä, että on epävarmaa, onnistuuko paketista vastaava Jyrki Katainen (kok.) vivuttamaan siemenrahasta yli viisitoista kertaa suuremmat investoinnit. Toivon onnistumista, vaikka kerroin onkin sangen korkea. Ratkaisevaa on, ovatko investoijat vakuuttuneita.

Investointirahaston toimintamalli on yksinkertainen: Julkinen rahoittaja – tässä siis EU ja jäsenvaltio yhdessä – kantaa ensimmäisen riskin noin viidenneksen osuudella. Yksityinen investoija sijoittaa loput. Tätä mallia on kokeiltu ja se on saavuttanut investoijien luottamuksen. Budjetoidut rahamäärät vain ovat olleet liian pieniä, jotta niillä olisi ollut ratkaisevaa vaikutusta kokonaistalouteen.

Rahasto on suunnattu lähinnä liikenne-, energia- ja tietoliikennehankkeisiin. Uuden tekemistä näillä aloilla pitääkin vauhdittaa sekä tuottavuuden parantamiseksi että ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi.

Investointien pitäisi tukea talouden elpymistä ja vahvistaa kasvun pohjaa. Epäonnistumista rahoitettavien hankkeiden valinnassa ei siksi saisi tulla.

Suomen toiveina ovat olleet nesteytetyn maakaasun terminaali ja nopea junayhteys Turun ja Helsingin välille. Omalta osaltani olen korostanut erityisesti investointien tärkeyttä kestävään vihreään talouteen.

Sekä nesteytetyn kaasun terminaali että yhteysputki Suomen ja Viron välillä ovat rahoitettavia hankkeita parhaimmasta päästä. Kahden maan välisenä yhteistyönä se täyttää uuden rahaston kriteerit hyvin.

Kohteiden valinnassa komission pitää olla tarkkana ja toimia Euroopan yhteisen edun puolesta. Siksi esimerkiksi loistavassa kunnossa olevat Espanjan tiet eivät voi olla kärkisijalla tuettavien hankkeiden listalla. Sen sijaan Suomen liikenne tarvitsee kantavat tiet ja Espanja kunnolliset tietoliikenneyhteydet – näiden rahoittaminen on järkevää myös yhteisen edun nimissä.

Investointipaketti tarvitsee rinnalleen muita päätöksiä. EU:n sisämarkkinoita pitää tiivistää, kaupan esteitä poistaa, byrokratiaa purkaa ja veronkiertoa kitkeä. Jäsenmaiden pitää tehdä rakenteellisia uudistuksia etenkin kilpailukyvyn, yrittämisen edellytysten sekä työmarkkinoiden toimivuuden parantamiseksi – niin Italiassa, Ranskassa kuin Suomessakin.

Neljännes rahastosta on tarkoitus käyttää pk-yritysten lainoitusehtojen parantamiseen. Pienten ja keskisuurten yritysten tuotannon kasvattamisen pullonkaula on tälläkin hetkellä lainarahan saaminen asiallisilla ehdoilla. Nollakoron vallitessa tämä umpisolmu pitää pystyä avaamaan.

Investointirahaston tukitoimien ei pidä hämärtää sitä tosiasiaa, että innovaatiot, tutkimus ja tuotekehitys ovat Euroopan talouden uuden kasvun oikeat siemenet.

Halutut, elämää helpottavat tai mukavoittavat tuotteet haetaan kaupasta huonompanakin aikana. Sen myös suomalaiset todistivat nokialaisia kännyköitä ostaessaan kaksikymmentä vuotta sitten, laman runteleman tilipussin oloissa.

OLLI REHN on europarlamentaarikko.

olli.rehn@europarl.europa.eu

VERKOSSA SANOTTUA

Voit kommentoida juttua osoitteessa *facebook.com/maaseuduntulevaisuus.fi* tai *maaseuduntulevaisuus.fi*

Talon kunto ratkaisee, ei energiatodistus

Energiatodistuslain mukaan talon myyjän on hankittava energiatodistus, mutta lakia rikotaan yleisesti (Talon voi myydä ilman energiatodistusta, MT 26.11.).

Lukijat ilmoittivat joukolla olevansa valmiita käymään asuntokauppaa ilman energiatodistusta, kun MT kysyi asiasta Facebookissa.

Todistusta pidetään turhana, koska se kertoo kertoimilla muunnetun, laskennallisen energiankulutuksen todellisen kulutuksen sijaan.

Ari Järvinen kirjoittaa: ”Välittäjänä todettava, että paperi on suhtkoht turha, ei ihmiset asuntoa energiatodistuksen perusteella osta. Todelliset kulut merkkaa enemmän. Sopii uudistuotantoon ja vapaaehtoisena todistuksena saneerattuihin kohteisiin. Todistus ei ota huomioon asunnon käyttötottumuksia, jos joku on elellyt 18 asteen huoneenlämmössä ja seuraava asukas pistää mittarit 23 asteeseen, niin toki ne kulutusluvutkin siinä pomppaa.”

”Tärkeintä on talon rakenteiden tutkiminen. Energiatodistus merkitse vain paperilla olevan tiedon lämmitystavasta, EI KULUTUKSESTA. Energiatodistuksella ei ole mitään tekemistä lämmitykseen kuluvan energian määrästä. Pakollinen homekartoitus sen sijaan olisi asiaa, ehdottaa **Timo Vihersaari**.”

Myös verkkouutista kommentoinut nimimerkki lahosaneerauksen nähnyt kannattaa paukkujen pistämistä kuntotutkimuksiin energialaskelmien sijaan.

”Energia on vaan isompi tai pienempi lasku, mutta hometalossa voi mennä ihmisen koko varallisuus.”

Emma Pirila pitää talon myymistä jo liian hankalana kaikenlaisten velvoitteiden vuoksi.

”Talon myynti on nykyään niin kallista kaikkine todistuksineen ja tutkimuksineen, että parempi pistää vuokralle. Myydä ei kannata.”

Energisti.fi on sitä mieltä, ettei jutussa mainittu energiatodistuksen 500–700 euron hintataso vastaa todellisuutta.

”Miksei jutun kirjoittaja pyytänyt tarjousta energiatodistuksesta? Ihan normihinnat on alkaen 200 euroa +alv.”

Kiintiöilläkö lisää naisjohtajia?

MT kysyi Facebookissa myös lukijoiden kantaa naiskiintiöihin yritysten johdossa. Naisia on elintarvike- ja metsäalan yritysten johdossa suhteellisen vähän.

Martti Koljosella on ilmiölle yksinkertainen selitys:

”Eikös maatalous ole kiintiöitä täynnään!”

Useimmat vastaajat vastustivat kiintiöitä. **Riku Jutin** mielestä yritykset kuitenkin hyötyisivät nykyistä tasaisemmasta johdon sukupuolijakaumasta.

”Tämä ei ole vain tasa-arvokysymys, eikä sitä ehkä pitäisi rummuttaa vain sellaisena. Suomalaisen elinkeinoelämän perusta laajenisi ja talous hyötyisi, jos miesten edustama insinöörivetoinen johtaminen saisi rinnalleen myös muita johtamistapoja.”

HENRIK SCHÄFER